

„Atyám, bocsáss meg nekik, hisz nem tudják, mit tesznek.” Lk 23,34

Nagyon gyakran nem tudjuk, mit teszünk. Hogy cselekedeteinknek, döntéseinknek, választásainknak mi lesz a tovagyűrűző következménye. Mennyit vétettünk gyermekeink ellen a nevelésük során; mennyi mindennel bántottuk meg hitvesünket, szüleinket, barátainkat! És sokszor nem mulasztásról van szó, hanem akár még meggyőződésből is cselekedtünk... Ahogy a zsidók ott akkor Pilátus előtt nem azért kiáltották-e, hogy „Keresztre vele!”, mert a főpapok és a farizeusok meggyőzték őket arról, hogy Jézus veszélyt jelent rájuk nézve?

És mi akkor mit csináltunk volna? Reszketve messziről figyeltük volna az eseményeket? A közelben figyelve háromszor megtagadtuk volna, hogy valaha is közünk volt Jézushoz? Vagy elkísértük volna – Máriát támogatva – a Golgotára? Vagy mi is beálltunk volna a tömegbe, amely türelmetlenül követelte Pilátustól, hogy feszíttesse meg?

Nekem mindig gondot jelentett, hogy nem tudom, én akkor mit tettem volna. Egyedül az vigasztal, hogy tudom, hogy Jézus értem is imádkozott volna, hiszen „a gonosztevők közé sorolták, noha sokak vétkeit hordozta, és közben imádkozott a bűnösökért.” (Iz 53,12)

Tudok-e én is imádkozni azért, aki megbánt, ártalmat okoz nekem vagy vét ellenem?

Fiers Márta, Budapest